

Неудържимъ и буенъ смѣхъ процепи тъмната и студена нощъ. — Ехааа, разсънихъ ги! — си помислихъ азъ.

Но въ този моментъ, силни удари загърмѣха по вратата. Отъ страхъ всички онѣмѣхме.

— Велко, Велко, по-скоро отвори! — се чу гласътъ на мама.

Познахъ по гласа, че мама е много сърдита. „Колко и кжде ли е ходила да ни търси“, — ми мина презъ ума.

Отвѣнъ мама продължаваше да блъска вратата и да крещи:

— По-скоро отваряйте!

Никой не смѣеше да мръдне отъ мѣстото си. Стояхме като замразени. Най-после се решихъ и отворихъ. Мама ме посрещна въ едната ржка съ фенеръ, а въ другата — съ тояга. Азъ я гле-

дахъ като хванато звѣрче. А тя, безъ да ми продума, така силно ме удари два пжти съ тоягата, че не звезди, а огньове ми се видѣха на небето. Изпищѣхъ отъ болки, стиснахъ се за дебелинитѣ и право въ леглото. Какво е станало съ другитѣ — не знамъ.

На другия день татко, подсмивайки се подъ мустакъ, ме закачи:

— Е, колко пари плати на майка си, загдето те сурвака снощи?...

Наведохъ глава отъ ядъ и срамъ и изскочихъ на улицата, кждето ме посрещнаха засмѣнитѣ лица на другитѣ сурвакарчета и започнаха да ме питатъ, колко пари съмъ спечелилъ отъ сурваки.

Дано тѣ поне не научатъ, колко съмъ спечелилъ отъ сурваки, а вие кажете — имаше ли право мама да ме бие?...

В. Н. Марчевски

КОЛЕДЕНЪ СЪНЪ.

Снѣгътъ отъ снощи тихичко вали и покривка бѣла вѣнъ направи; мисли си детето: „Бива ли дѣдо Коледа да го забрави?“

Легнало въвъ малкия креватъ, то въ мечти унесено заспива; Сънчо вече съ чернитѣ крила тихо за почивка го завива.

И детето — чудно хубавъ сънъ, тѣй заспало — почва да сънува: че е съ дѣдо Коледа навѣнъ и го съ пѣстра книжка той дарува.

Но се сепва — свършва се сънътъ, свършва се и този сънъ чудесенъ; вѣнъ се буди празнично градътъ, и се чува коледарска пѣсенъ.

Йорданъ Русковъ.